

## [Fuglsang.]

fremtiden, stiller dem nye og billigere metoder i udsigt; men det er nu engang også sådan, at de gode råd, som kan være billige for statskassen, kan blive temmelig dyre for de unge mennesker, der skal til, og som har vanskeligt ved at skaffe de midler, de har brug for, og det er også sådan, at de penge, man skal bruge, ikke kan betales ved mere eller mindre løse vekslere på fremtiden.

Når jeg siger, at den foreslåede nedsættelse af byggelånene efter min mening er i strid med rimelighed og sund fornuft, tænker jeg på hele den gænge, vor udstykningslovgivning er inde i, idet udstykningen jo faktisk aldrig er kommet i gang efter krigen, og på, at det forslag, vi her behandler, forudsætter oprettelse af 180 nye brug i det år, der kommer. Jeg finder det i strid med sund fornuft på baggrund af den befolkningsudvikling, som foregår i dette land, den flugt fra landet og ind til byen, som forrykker den nuværende balance mellem landbrug og by, mellem landbrug og andre erhverv. Jeg finder det i strid med sund fornuft, al den stund det jo i forvejen er uhyre vanskeligt for netop de unge mennesker, der har brug for statshusmandsbrugene, at skaffe de nødvendige penge. Man kan selvfølgelig godt tale om store lønninger og om større opsparingsmuligheder, end man tidligere har kendt, men faktum er, at det er ganske overordentlig dyrt at komme i gang. Det er ganske overordentlig dyrt at få bygningerne i den tilstand, man har brug for, og dertil kommer, at det jo ikke alene drejer sig om at blive etableret, men også om de vanskeligheder, der faktisk er gennem hele det første år, hvor der kræves betydelige beløb, medens indtægterne ikke er af tilsvarende omfang.

Jeg er ikke mindst forbavset, fordi en sådan nedskæring slet ikke er nødvendig. Man kan selvfølgelig sige, at der findes et stort mindretal her i salen, som slet ikke ønsker forhøjelse af byggelånene i forhold til sidste år, men det er slet ikke de to partier, der er afgørende; de to partier, som går ind for ministerens forslag, kunne akkurat lige så godt have fastholdt det oprindelige forslag.

Efter min mening er det ikke underligt, at en mængde mennesker efterhånden ser med nogen undren på den parlamentariske

virksomhed, der gang på gang giver sig den slags udslag — udslag, som almindelige mennesker ikke kan forstå. I hvert tilfælde kan mit parti hverken gå med til den ene eller den anden form for nedsættelse, men må fastholde det oprindelige forslag, det, som bygger på jordlovsudvalgets forslag, det, som bygger på den stigning i byggepriserne, man fra den side har påpeget. Derfor vil vi stemme imod de stillede ændringsforslag.

**Landbrugsministeren (Smørum):** Jeg takker for den både interessante og fordragelige forhandling, vi har haft i udvalget om de spørgsmål, der blev omtalt ved første behandling. Det lykkedes jo at opnå enighed om alle disse spørgsmål med undtagelse af byggelånenes forhøjelse. Jeg beklager, at det ikke var muligt at opnå enighed på dette ene punkt.

De nedsættelser af lånesatserne, som jeg med tilslutning af udvalgets flertal har stillet forslag om, imødekommer i så vidt omfang, som jeg anser det for forsvarligt, de betragtninger om prisbevægelsen, som udvalgets mindretal har gjort gældende. Jeg kan ikke tiltræde yderligere nedsættelse af disse maksimumsbeløb, men må anbefale, at man stemmer for det af mig stillede og af udvalgets flertal tiltrådte ændringsforslag, og at man stemmer imod mindretallets ændringsforslag.

Jeg takker samtlige ærede ordførere for tilslutningen til lovforslagenes gennemførelse.

**Heick:** Til det ærede medlem hr. Skytte vil jeg sige, at jeg selvfølgelig er fuldstændig klar over, at det for de unge landmænd, der får tildelt statshusmandsbrug, ofte er uhyre vanskeligt at få den sidste del af etableringen finansieret; men derved adskiller de pågældende sig ikke fra dem, der i øjeblikket efter køb i det frie marked skal i gang med et landbrug — og det er jo så langt, langt de fleste. Denne forskel vil blive ved at bestå, og hvis den inflatoriske udvikling med stigningen i etableringsomkostningerne skal fortsætte, som sket er i de senere år, er det et spørgsmål, om vi ikke skal indrette vor lovgivning sådan, at den sidste del af det lån, man anser det for nødvendigt at give, stilles til rådighed for brugeren mod en forrentning, der noget nær